

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 797/2015
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужилаца Ж.М. из с.В.Б., О.З.П., Д.А. из З.П., Н.Ј. из К.М., Ф.К. из с.Г., О.З.П., М.Б. из З.П., Ј.Д. из с.Д.Ј., О.З.П., С.Ј. из с.Д.Ј., О.З.П., Р.К. из с.Г., О.З.П., Љ.Б., н.П.Ј., О.З.П., С.П. из с.В.Б., О.З.П., Д.Б. из с.П., О.З.П., Д.Т. из с.В.Б., О.З.П., З.П., из с.В.Б., О.З.П., Б.К. из З.П., чији је заједнички пуномоћник З.М.Ј., адвокат из Н.П. и тужилаца С.Г. из с.Ч., О.З.П., Р.М., с.В.Б., О.З.П. и М.М., с.Д.В, З.П., против туженог ЕПС ЈП "Електрокосмет Приштина" Приштина, са седиштем у Београду., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и реинтеграцији, одлучујући о ревизији тужилаца Ж.М., Љ.Б., С.Ј., Н.Ј., Р.К., Б.К., Д.А., Ф.К., З.П., Ј.Д., С.П., М.Б., Д.Б. и Д.Т., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2435/2014 од 05.11.2014. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца Ж.М., Љ.Б., С.Ј., Н.Ј., Р.К., Б.К., Д.А., Ф.К., З.П., Ј.Д., С.П., М.Б., Д.Б. и Д.Т., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2435/2014 од 05.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 27/11 од 08.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужилаца Ж.М., Љ.Б., С.Ј., Н.Ј., Р.К., Б.К., Д.А., Ф.К., З.П., Ј.Д., С.П., М.Б., Д.Б. и Д.Т., којим су тражили да суд поништи решења тужене од 25.07.2007. године, којим су тим тужиоцима отказани уговори о раду, а тужену обавезе да их реинтегрише у радни однос и распореди на послове који одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима стеченим на раду. Ставом другим изреке, поступак по тужби тужилаца С.Г. и М.М. је прекинут. Ставом трећим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца Р.М.. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2435/2014 од 05.11.2014. године, ставом I изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца Ж.М., Љ.Б., С.Ј., Н.Ј., Р.К., Б.К., Д.А., Ф.К., З.П., Ј.Д., С.П., М.Б., Д.Б. и Д.Т. а пресуда Првог основног суда у Београду П1 27/11 од 08.04.2014. године, у делу става првог

изреке, којим је одбијен захтев тужилаца за поништај решења туженог о отказу уговора о раду од 27.05.2007. године, као и за обавезу туженог да тужиоце врати на рад и у ставу четвртог изреке (решење о трошковима поступка) је потврђена. Ставом II изреке, првостепена пресуда је укинута у преосталом делу става првог изреке, а тужба тужилаца Ж.М., Љ.Б., С.Ј., Н.Ј., Р.К., Б.К., Д.А., Ф.К., З.П., Ј.Д., С.П., М.Б., Д.Б. и Д.Т., одбачена у делу који се односи на распоређивање на послове који одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима стеченим на раду. Ставом III изреке, захтев тужилаца за накнаду трошкова насталих поводом жалбе, одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране одредбе која се у ревизији истиче. Супротно тврдњи ревидената Врховни касациони суд сматра да су разлози нижестепених пресуда јасни и непротивуречни у погледу одлучних чињеница и да се пресуде са сигурношћу могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцима који су били запослени код тужене посебним решењима донетим 25.07.2007. године отказани су уговори о раду, у којима је као разлог за отказ наведена околност да су тужиоци супротно члану 41. Закона о раду прихватили својство запослених код предузећа "Ибар-Лепенац". По сазнању да тужиоци као запослени остварују двојни радни однос код туженог и код послодавца "Ибар-Лепенац", њима је достављено писмено упозорење директора од 07.06.2007. године и остављен им је рок од 5 дана да се изјасне и определе за рад код само једног послодавца. Та упозорења достављена су на мишљење синдикату који је дао мишљење да директор стручне службе туженог поступи у складу са одредбама Закона о раду. Како се тужиоци у остављеном року нису изјаснили на достављена упозорења, тужени им је побијаним решењима отказао уговоре о раду на основу члана 179. тачка 3. важећег Закона о раду. У поступку је утврђено да су тужиоци истовремено у време добијања отказа и упозорења пред отказ, били запослени код туженог и код послодавца И.-Л., са пуним радним временом, те да су примали зараде од оба послодавца.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 179. тачка 3. у вези члана 41. и 26. став 1. Закона о раду, када су као неосноване одбили захтеве тужилаца за поништај решења којим им су им отказани уговори о раду. За своју одлуку другостепени суд је дао ваљане и законите разлоге.

Тужиоцима су уговори о раду отказани на основу члана 179.тачка 3. Закона о раду, због поступања супротно члану 41. Закона о раду.

Према одредби члана 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а одредбом члана 41. истог Закона је прописано да запослени који ради са непуним радним временом код једног послодавца, може за остатак радног времена да заснује радни однос код другог послодавца и на тај начин оствари пуно радно време.

Из цитираних законских одредаба произлази да је правилан закључак другостепеног суда да су тужиоци заснивајући радни однос на неодређено време са пуним радним временом код Јавног водопривредног предузећа "Ибар-Лепенац" са седиштем у Приштини,., радни однос код тужене учинили супротан закону, јер закон не познаје могућност заснивања радног односа једног лица код два послодавца, при чему би радни однос код сваког послодавца био на неодређено време и са пуним радним временом. Како су тужиоци упозорени да је заснивање радног односа на неодређено време са пуним радним временом код два послодавца, супротно одредбама важећег Закона о раду, и у остављеном року нису раскинули радни однос са другим послодавцем, исказали су понашање због кога не могу да наставе рад код туженог, па је постојао основ из члана 179. Тачка 3. Закона о раду, за доношење побијаних решења. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Приликом одлучивања цењени су и сви остали наводи ревизије, али како нису од утицаја на доношење другачије одлуке, то сходно одредби члана 382. став 1., у вези члана 411. ЗПП, нису посебно образлагани.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу члана 149.став 1.ЗПП-а.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**